

Biblióra – 2024. szeptember 24.

Előfohász: „Mert ahogyan a föld növényeket hajt, és a kert veteményeket sarjaszt, úgy sarjaszt majd igazságot az én Uram, az Úr is, és örömeinket minden nép hallatára (Ézs 61,11).” Ámen.

Ének: 66. zsoltár: „Örvendj egész föld az Istennek...”

Előima: Szent, örök és mindenható Istenünk az Úr Jézus Krisztusban! Álmélkodással csodáljuk minden tettetted. Köszönjük, hogy a nagy Úr közénk jött, emberré lett és hordozta a mi bűneinket. Adj nekünk most türelmet és erősíts Igéd igazságával, hogy ne a sok világi külsőség határozzon meg bennünket, hanem az a tény, hogy irgalmas, szerető és megbocsátó Urunk vagy, Aki a sok „jaj” beszédet is azért mondtad el, hogy megtérjünk és éljünk. Légy áldott, hogy dicsőséged minden bűnünk ellenére betölti a földet és félelmetes tetteid arra sarkalnak, hogy áldjuk szent neved még akkor is, amikor minden rendben megy. Imádkozunk hívő népedért, a körülöttünk élő népekért, mutasd meg mindannyiunknak a Te hatalmad, hogy érezzük és lássuk, Te jó és irgalmas Úr vagy. Jézus Krisztusért, a mi Urunkért, hallgass meg minket. Ámen.

Ószövetségi alapige: Zsoltárok könyve 66. fejezet: *„A karmesternek: Zsoltárének. Örvendj, egész föld, az Istennek! Zengjétek dicső nevét, dicsérjétek dicsőségét! Mondjátok Istennek: Milyen félelmetesek a te tetteid! Nagy erőd miatt hízelegnek ellenségeid. Az egész föld leborul előtted, és énekel neked, éneklí neved dicséretét. (Szela.) Gyertek és lássátok Isten tetteit! Félelmetesek dolgai az emberek között: Szárazföldre változtatta a tengert, száraz lábbal keltek át a folyón. Ezért örüljünk neki! Hatalmasan uralkodik mindenkor, szemmel tartja a népeket, hogy ne kelhessenek föl a lázadók. (Szela.) Áldjátok, népek, a mi Istenünket, hangosan hirdessétek dicséretét! Ő tartott életben bennünket, és nem engedte, hogy lábunk inogjon. Mert megpróbáltál minket, Istenünk, megtisztítottál, mint az ezüstöt. Hálóba kerítettél minket, nehéz terhet raktál a hátunkra. Embert ültettél a nyakunkra, hol tűzbe, hol vízbe jutottunk, de kivezettél, és felüdültünk. Áldozatokkal megyek házadba, teljesítem fogadalmaimat, melyeket ajkam kimondott, és szám megígért a bajban. Hízott állatokat mutatok be neked áldozatul, kosokat is áldozok, marhákat és bakokat készítek el neked. (Szela.) Gyertek, halljátok, ti, istenfélők, mind, hadd mondjam el, mit tett velem! Szám hozzá kiáltott, nyelvem őt magasztalta. Ha álnok szándék lett volna szívemben, nem hallgatott volna meg az Úr. De Isten meghallgatott, figyelt imádságom szavára. Áldott legyen Isten, mert nem utasította el imádságomat, szeretetét nem vonta meg tőlem.”*

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-7. versek: Ez a számunkra ismert és gyakran énekelt zsoltár egy himnikus költemény, amely minden népet arra hív, hogy dicsérje az Urat. Istent magasztalja minden nemzet, de mégis ez a zsoltár az egyén hálaadásával ér véget. Éppen ezért sokan azt vallják, hogy ezt a zsoltárt sokszor énekelték az istentiszteleten, amikor hálaáldozatokat vittek az Úrnak. A nagy ünnepek közül az Egyiptomból való szabadulás emlékét őrzi és a Jordánon való átkelést örökíti meg ez az ének. E zsoltár írója és születésének körülményei ismeretlenek. Nem tudjuk, hogy ki szerezte, bizonyára egy csoport énekelte, majd az egyén fejezte be ezt a zsoltárt, hiszen az egész teremtettséget hívja a zsoltáros az Úr magasztalására. Harci zajhoz és mindenkori csatakiáltáshoz hasonlítja a népek és nemzetek énekét. A zsoltáros a hangos éneklés pártfogója. Épp ezért szinte ösztökéli, unszolja a népeket, hogy énekeljenek új éneket az Úrnak. A földnek úgy kell fellépnie mindenkivel szemben, hogy mindaz, ami veszélyezteti az Úr dicsőségét, elnémuljon. A pusztulás erőivel szemben dicsérje az Urat. Ez egy harc, de egyben hitvallás is, hiszen Isten minden tétével az ellenséget győzi meg és le. Amit Isten valaha elvégzett az Ő népe életében és a többi nép életében is, az nemcsak a reménység forrása, hanem biztosítéka is. Az Ő tettei igazából ott tetten érhetőek, ahol emlékeznek rájuk és mindenkor hirdetik azokat. Győzelmes csodáit közül a tenger kettéválasztása és a Jordánon való átkelés van megemlítve ebben a zsoltárban, tehát az Egyiptomból való szabadulás nagy eseményei. Ezek az Úr tettei. Minden istentiszteleten jó lenne az Úr szabadító tetteire emlékeztetni magunkat, mert ezekből erőt merítünk és örvendezünk annak az Úrnak és abban az Istenben, Aki erős várunk. Tehát Isten szabadító Úr és ítélőbíró egyszerre mégpedig minden nép életében. Ez a hit reményt ad, teljesen elveszi a félelmünket és véd az öntörvényűségtől és a dactól. Éppen ezért minden istenellenes megmozdulás teljesen értelmetlen és a ráció ellen megy.

Drága testvérem! Össze tudod foglalni a saját Jézus Krisztus általi szabadításodat? Énekbe tudod önteni az Úr megmentő szeretetét. Jézus misszionáriusaként másokat hívni tudsz abba az Urat magasztaló közösségbe, amelyben élsz, mozogsz és szolgálsz? Az Úr szabadításával Isten templomában találkozunk a zsoltáros. Amely igehirdetés nem szól az Úr megváltó szeretetéről, nem kegyelemhirdetés és abból nem származik öröme a népnek. Különösen Isten népének van szüksége a szabadító Istenre. Sok nép ellenáll Istennek, de egyszer mindegyik beadja a derekát, amelyik ellenszegül, teljesen kivész még emlékezete is.

8-12. versek: A második része is ennek a zsoltárnak arra hív, hogy minden nép, tehát a pogányok is Isten nevét magasztalják és áldják Őt. Eddig ugyan nem ismerték az Úr tetteit, de amit tett az ő saját népe érdekében, annak a bizonyítéka, hogy ezt mindenkivel meg tudja tenni. A szabadító Isten cselekszik, és tengert

képes szétválasztani, a sivatagban végbemenő kísértéseket megszüntetni, és a megnyugvást és a letelepedést is megadja az ígélet földjén. Minden szenvedésben ott található rejtett módon az Úr kegyelme, az életre hívás és vezetés egyszerre. Izráel életében Isten megjelentette üdvözítő hatalmát, amelybe benne volt a kézzel fogható szabadítás és az átformálás. Isten népének épp ezért megvan a papi feladata, hogy az Igével mondjon áldást, az Úr szavával hívogasson és erősítsen a népek közösségében. Az Úr minden népen meg akar tisztítani. Isten sok dolgot megenged, sok mindenbe bevisz és beemel, de közben megtisztít. Hasonló ez a nemesfémek tisztításához a kemencében. Minden tisztátalanságot képes eltüntetni. Minden folt és ránc eltűnik, ha Krisztus cselekszik: *„így állítja maga elé az egyházat dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt vagy ránc vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen (Ef 5,27).”* A víz és a tűz az igében olyan metaforák, amelyek a nehéz élethelyzeteket szemléltetik, de a bőségre, a reménységre vezetnek, ahogyan arról Pál apostol is ír: *„Sőt, dicsekszünk a megpróbáltatásokkal is, mert tudjuk, hogy a megpróbáltatás szüli az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet; a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által (Róm 5,3-5).”* A sok megpróbáltatás után ömlik, zúdul Izráelre az áldások sorozata. Ezt mindenkinek látni kell. Vajon hiszed-e, drága testvérem, hogy a kereszthordozásnak vannak áldásai? Rád is az Úr áldásának esője hull, ha mindvégig kitartasz.

13-20. versek: Végül az egyén szólal meg, Isten népének a tagja, megköszöni az Úr kimentését a nehézségekből és a Gazda válaszol neki, úgy mint népének is válaszolt a sanyarú sors közepette Egyiptomban és a pusztai vándorlás során. Az egyén szenvedése nincs olyan alaposan leírva, és kiviláglik belőle, hogy már ez egy múltbeli esemény. A hangsúly mégis az Úr válaszán van, azon, hogy belenyúlt az ember életébe, és szabaddá teszi az egyént. Ennek a ténynek a függvényében a zsoltáros hálás szívvel tesz eleget minden ígéletének Isten irányába, és hálaáldozata is annak a bizonyítéka, hogy az Úr cselekedett. Isten tette nyilvánvaló. Ehhez a hálaénekhez pedig mindenki csatlakozhat, akik istenfélelemben élnek. A meghallgatás és a szabadítás ugyanis bűnök elengedését és a teljes bűnbocsánatot jelenti. Nincs önérdeme senkinek. Isten kegyelmessége megóvja és megoltalmazza a hívőt. Ezért imádkozik és ezért csak Róla énekel, mert áldott az Úr mindenért. A zsoltáros imádsága személyes hálaadásba megy át.

Közének: 67. zsoltár 3. verse: *„Dicsérjen téged minden nemzet...”*

Újszövetségi alapige: Máté evangéliuma 23. rész, 23-36. versei: *„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert tizedet adtok a mentából, a kaporból és*

a köményből, de elhagytátok azt, ami a törvényben fontosabb: az igazságos ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget; pedig ezeket kellene cselekedni, és azokat sem elhagyni. Vak vezetők, kiszűritek a szűnyogot, a tevét pedig lenyelitek. Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert megtisztítjátok a pohár és a tál külsejét, belül pedig tele vannak rablásvággyal és féktelenséggel. Vak farizeus, tisztítsd meg először a pohár és a tál belsejét, hogy azután a külseje is tiszta legyen! Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlók vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépek látszanak, de belül tele vannak halottak csontjaival és mindenféle tisztátalansággal. Így kívülről ti is igaznak látszotok az emberek szemében, de belül tele vagytok képmutatással és törvényszegéssel. Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert síremlékeket emeltek a prófétáknak, és felékesítitek az igazak sírköveit, és ezt mondjátok: Ha atyáink idejében éltünk volna, nem vettünk volna részt velük a próféták vérének kiontásában. Ezzel csak azt bizonyítjátok magatokról, hogy fiai vagytok a próféták gyilkosainak. Cselekedjete csak ti is atyáitok mértéke szerint! Kígyók, viperafajzatok! Hogyan menekülhetnétek meg a gyeheennával sújtó ítélettől? Ezért íme, én prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök hozzátok: egyeseket közülük megöltök és keresztre feszítetek majd, másokat pedig megkorbácsoltok zsinagógáitokban, és városról városra üldöztök, hogy rátok szálljon minden igaz vér, amelyet kiontottak a földön, az igaz Ábel véréből Zekarjának, Barakjá fiának véreig, akit meggyilkoltatok a templom és az áldozati oltár között. Bizony mondom nektek: mindez megtörténik ezzel a nemzedékkel.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

23-24. versek: A törvény betű szerinti betartása nem üdvözít. Lehet az ember az utolsó vesszőig hű a törvényhez, és mégis engedetlen saját emberi viselkedésében. Például, hűségesek és pontosak lehetünk, míg a tized fizetéséről van szó, de elutasítjuk mások segítségét. Időnkből nem áldozunk a szegény és idősgondozásra. Időnkből nem áldozunk mások megsegítésére. A tized fontos, de annak megfizetése nem mentesít bennünket attól, hogy hatható segítséget nyújtsunk. Istenhez életünk minden területével hűségesnek kell bizonyulnunk. A farizeusok azonban válogattak. Azt jelenti, hogy még a vizet is megszűrték, hogy le ne nyeljék a szűnyogot. A törvény szerint a szűnyog tisztátalan állat volt, ennyire adtak a törvény alapos betartására, az ünnepi tisztaságra, szinte saját életük ceremóniamesterei voltak, de sajnos, ezzel elfelejtkeztek a való tisztátalan voltról. Eltűnt a szemük elől az Úr megtisztító hatalmának a lehetősége. Kívülről tiszták voltak, de szívük tisztátalan maradt. Óvakodjunk az ilyen kegyességtől, mert ennek semmi köze Jézushoz.

25-28. versek: Jézus ezt a magatartást elutasítja és elítéli. A sok látszat mögött elveszett az élet szentsége, a felajánlás, a hitgyakorlat, a hittapasztalat áldása, a mindennapi segítségnyújtás csodája, a támogatás, az érzékenyítés, az örülőkkel való örvendezés és a sírókkal való sírás. Úgy tűnt, hogy a farizeusok életében minden rendben van, pedig belülről rengeteg ragadvány, folt, ránc és szeplő volt az életükben. A belső romlott volt. Mint egy gyönyörűen megérett őszi gyümölcs. Kívülről szép, szemre kívánatos, piros, zöld, ropogós, de beleharapva fanyar utóíz keletkezik a szájban és a gyomorban. Milyen a mi keresztyén életünk? Nekünk nem hibátlan példaként kell válnunk az életben, hanem példát venni attól, aki hibátlan, ép és szeplőtelen bárányként a helyünkre állt. Nekünk nem kell superhősként megállni gyermekeink, unokáink és szeretteink előtt, hogy íme, így kell ezt csinálni. Ha tiszták vagyunk azáltal, hogy Ő megtisztított, elfogadott, beállított a szőlőskertjébe, akkor a mi külső tisztaságunk sem lesz egy alakoskodó magatartást tanúsító keresztyénség, hanem megéljük a Krisztusban nyert áldásokat teljes őszinteséggel és bölcsességgel. A külsőnek és a belsőnek összhangban kell lennie azzal az Úrral, Aki mindent elkészített az Őt szeretőknek.

34-36. versek: Végül Jézus megemlékezik a prófétákról is. Azokról, akik bölcs férfiaként és törvénytudókként álltak Isten előtt. Akiket az Úr azért küldött, mert megelégette a hamis kettős mértéket. De Jézus ebben a felsorolásban már utal az ő követőinek az üldöztetésére és vértanúságára. Rámutat, hogy nemcsak a zsidóságban, hanem a korai egyházban lesznek üldözöttek, sőt megbotozzák Pált, megkövezik Istvánt, lemészárolják Jakabot, kegyetlenkedés és üldöztetés az osztályrésze mindazoknak, akik Istenhez hűek és nem a törvényhez. Ne cselekedjetez úgy, mint atyáitok. Erre hívja fel ennek a nemzedéknek a figyelmét Jézus. Ez a nemzedék is vállalja az atyák bűnét, hiszen majd szépen kimondja, hogy Jézus vére hulljon az ő fejükre. Nemet mondtak, minden kegyetlenkedésre külsőleg, de szívükben már arra készültek, hogy Jézust elfogják és megölik. Akiket Isten megjobbító szándékkal küldött, azok mind áldozatul estek a nép haragjának. Próféták és papok ott lelték halálukat, ahová Isten helyezte őket. Jézus nem hiába sorol fel hús-vér embereket, akiknek vére azért hullott, hogy megdicsőüljön az Úr. Ábeltől egészen Zakariásig egy olyan lista áll előttünk, amire nem mondhatják a farizeusok, hogy ez nem igaz, ennek nincs alapja, ez nem történt meg. Jézus szemrebbenés nélkül sorol, nem rangsorol, hanem csak közli a vértanúk listáját. Nem köntörfalaz. Nem szépít. Nem mondja azt, hogy ez nem történt meg. Szépen eléjük tárja azokat a személyeket, amelyek most dicsőítenek, de közben az ő atyáik öltek meg és éppen ezért a kétszínű magatartásért, kígyóknak, viperáknak nevezi őket és emlékezteti népének vezetőit, hogy megkísértői az egész közösségnek saját viselkedésük által. Isten népének vezetői mire képesek. A farizeusok, akik szinte megvallották, hogy ez nem róluk szól, és nem nekik szól. Jól tudták, hogy Jézus róluk beszél, de

szívükhöz nem engedték közel az evangéliumot. Ma is, minden lelki farizeushoz szól Jézus. Ma is, minden lelki farizeust fel akar Jézus ébreszteni. Ébredj, te aki azt gondolod, hogy te vagy a mintapélda, te vagy a követésre méltó, te vagy az etalon, ébredj és tanulj attól, aki ma is a szemedbe mondja, kiknek a gyilkosai elődeid és ez az indulat benned is megvan, pedig van egy másik út, amelyre maga Pál apostol tanít: „Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt.” (Fil 2,5)

Útóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon az elhangzottakért...

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Abrám hitt az Úrnak, és ő ezt számította be neki igazságul (IMóz 15,6).”
Ámen.

Ének: 425. dicséret: „Ó, Ábrahám Ura,...”

Lukátsi Vilma: A gályarab

Korbácsütéstől véres a vállam,
verejtékem a szemembe hull,
szívem vadul döngeti mellemet,
úgy érzem: erőm elveszett...
Éhségemet nyelem, sebes a tenyerem,
köröskörül a víz... lábamon is bilincs,
és senki sincs, aki itt rámtalál,
ha csak nem a halál...

VALAKI jár a tengeren!
Lépések nesze csobban,
s a szívem könnyűt dobban!
...már Ő húzza az evezőket!
Hűsítő, langyos, lágy esőket
hullat hátamon végig,
lemossa, ahol vérzik.
Etet az Élet kenyerével, és erő jár át tőle,
szinte fölkap a szárnya!
Széllel szemben a gálya a végső kikötőbe
VELE halad előre!